

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2245/2018
13.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Сремска Митровица, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 886/18 од 23.04.2018. године, у седници одржаној 13.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 886/18 од 23.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 191/2017 од 09.02.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете 278.890,44 динара са законском затезном каматом од 08.01.2018. године до исплате, као и обрачунату законску затезну камату од 68.412,79 динара, као и да му исплати трошкове парничног поступка од 99.716,00 динара са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе НБС увећане за 8 процентних поена од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован преостали део захтева тужиоца за исплату трошкова парничног поступка од 18.000,00 динара, као разлика између досуђених 99.716,00 динара и тражених 117.716,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 886/18 од 23.04.2018. године, ставом првим изреке усвојена је жалба тужене и првостепена пресуда преиначена у усвајајућем делу тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати на име накнаде материјалне штете 278.890,44 динара са законском затезном каматом од 08.01.2018. године до исплате и обрачунату законску затезну камату од 68.412,79 динара, као и да му накнади трошкове поступка од 99.716,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим

изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 6.000,00 динара и трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене, а решењем тужене од 15.01.2015. године распоређен је на послове помоћника вође смене дежурне службе у Полицијској станици у Тужилац је своје послове обављао у сменама у режиму 12 часова рада, 24 часа одмора, 12 часова рада, 48 часова одмора. У спорном периоду од 01.06.2014. године до 01.06.2017. године тужиоцу је сменски рад вреднован према коефицијенту 0,145 што кроз основицу зараде представља увећање од 10,5% односно 8,9% основице. У овом поступку тужилац тражи разлику између исплаћене накнаде за сменски рад према коефицијенту 0,145 од основице и увећања обрачунатог према 28,6% од основице. Према налазу о вештачењу ова разлика износи 278.890,44 динара, а обрачуната затезна камата од доспелости сваког месечног износа до 08.01.2018. године износи 68.412,79 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац основано захтева исплату додатка на плату по основу рада у сменама у висини 28,6% од основице, међутим, другостепени суд је нашао да закључак првостепеног суда није заснован на правилној примени релевантних одредаба Закона о полицији и Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 03.04.2012. године, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 146. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 63/09, 92/11, 64/15, који је био на снази до 05.02.2016. године) прописано је да запослени имају право на плату која се састоји од основне плате, додатака на плату и пореза и доприноса из плате (став 1), основна плата састоји се од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (став 2). Одредбом члана 147а став 1. тачка 3. истог закона прописано је да запослени има право на додатак на плату за рад у смени – 28,6% од основне плате, ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Одредбом члана 184. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 6/16, 24/18, 87/18, који је ступио на снагу 05.02.2016. године) запослени у Министарству остварују право на плату, увећану плату, накнаду плате, накнаду трошкова и друга примања у складу са овим законом (став 1), права из става 1. овог члана, као и структура плате и коефицијената плате утврђују се посебним актом Владе (став 2), плата запосленог у Министарству се састоји од основне плате и увећане плате (став 3). Одредбом члана 185. став 5. истог закона прописано је да се коефицијент плате састоји из збира основних и додатних коефицијената, док је чланом 187. став 1. тачка 5. прописано да полицијски службеник остварује право на увећану плату за рад у смени, рад у турнусу или другу нередовност у раду која није вреднована у основној плати – за сваки сат рада у висини 28,6% вредности радног сата основне плате, ако ради на пословима на којима се рад у смени или рад у турнусу обавља повремено.

Одредбом члана 2. став 2. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, прописано је да се основна плата састоји од основице плате коју утврђује Влада и утврђених коефицијената плате. Према члану 4. Правилника, коефицијенти плате из члана 2. став 2. су: 1) основни коефицијент, који се састоји из коефицијента платног разреда и коефицијента звања, односно чина и 2) додатни коефицијент. Према члану 7. додатни коефицијент се састоји из: 1) коефицијента бенефиције (УСО), 2) коефицијента нередовности у раду (СТН) и 3) коефицијента одговорности и сложености (ОС). Према члану 9. став 1. коефицијент нередовности у раду се утврђује у односу на радна места у Министарству која у својој номенклатури садрже одреднице нередовне организације посла у виду рада у смени, турнуса или других учесталих нередовности у раду и утврђује се у висини: рад у смени/турнус/учестала нередовност (СТН) – 0,145.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је нашао да је правилан став другостепеног суда да тужилац нема право на додатак на плату за рад у сменама у смислу члана 147а став 1. тачка 3. ранијег Закона о полицији, односно на увећање плате у смислу члана 187. став 1. тачка 5. важећег Закона о полицији. Наиме, није спорно да тужилац своје послове обавља у сменама, међутим, тај рад је вреднован кроз додатни коефицијент који се састоји од три коефицијента, а један од њих је коефицијент нередовности у раду којим се посебно вреднује управо рад у сменама у висини 0,145, што даје повећање основице за 10,5% односно 8,9%. За разлику од вредновања рада у сменама кроз основну плату (додатни коефицијент) када рад у сменама представља нередовност у раду на конкретним пословима, чланом 147а став 1. тачка 3. ранијег Закона о полицији, односно чланом 187. став 1. тачка 5. важећег Закона о полицији вреднован је рад у сменама као додатак на плату, односно као увећање плате запослених који такав рад обављају повремено у висини 28,6%, али не од основице, већ за сате рада остварене у том режиму рада (у сменама). Како код тужене постоје послови код којих је рад у сменама сталан услов рада и послови код којих је такав рад повремен, оправдан је различит начин вредновања таквог рада, у првом случају кроз основну плату, а у другом као додатак на плату, односно увећање плате, због чега у конкретном случају тужилац коме је рад у сменама вреднован кроз основну плату, не може захтевати проценат увећања предвиђен за рад у сменама који се уводи повремено.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је нашао да нису основани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић